

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **K. Y.**, nar. X,
st. přísl. Alžírská demokratická a lidová republika

zast. **Mgr. Umarem Switatem**, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2019, č. j. OAM-360/ZA-ZA11-LE26-2018

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému tlumočníku, Hocine Adjal, bytem X, **s e p ř i z n á v á** náhrada nákladů ve výši 1074 Kč, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobkyně odkázala na všechny argumenty, které uvedl v řízení před správními orgány a žalovanému přitom vytknul, že se s její argumentací nesprávně vypořádal. Žalobkyně dlouhodobě žije na území ČR společně s manželem a má zde pevné rodinné vazby. Na území ČR žijí děti žalobce, jejich manželé, vnoučata a jeho bratr s rodinou. V Alžírsku byla žalobkyně před mnoha lety a dávno zpřetrhala všechny vazby k zemi původu. Jediné pevné rodinné vazby má na území ČR. Není zaměstnána, a proto tráví čas se svými potomky a pomáhá s péčí o vnoučata. Na své nejbližší příbuzné je přitom citově fixován.
3. Žalobce dále uvedla, že bude mít 58 let. Před správními orgány sice uváděla, že je zdravá, ale trpí bolestmi opotřebovaných kloubů (kolena, kyčle) souvisejících s jejím věkem a bere léky, které by pro ni byly v Alžírsku nedostupné. Jejímu manželovi bude 64 let. Z pohledu alžírské společnosti jsou pak považováni za práce neschopné starce. Po letech pobytu na území ČR se ztotožnila s evropským stylem života, asimilovala se a plně integrovala. Její manžel je v ČR schopen výdělečné činnosti přiměřené k jeho věku a zdravotnímu stavu, je ji, ale schopen zajistit. V Alžírsku by byl s ohledem na věk nezaměstnatelný. Žalobkyně je pak jako starší žena v Alžírsku nezaměstnatelná.
4. Žalobkyně dále uvedla, že 6 let žije evropským způsobem života, který není schopna měnit a který je pro tamní společnost neakceptovatelný. V ČR se cítí jako svobodný člověk. Je berberské národnosti. V zemi původu byla s manželem šikanována za náboženský postoj, neboť věří ve společného boha pro všechny. Tamní společnost je už jen kvůli jejich příjmení považuje za křesťany. Byla šikanována za nenošení pokrývky hlavy, nesměla se sama pohybovat na ulici, nesměla jít sama nakupovat. Šikanovány byly i její děti, které nebyly přijaty do kvalitnější školy pro jejich původ a náboženský postoj rodičů. V případě návratu do země původu by byla ohrožena dalšími hrubými nadávkami i fyzickými útoky tamních obyvatel. Byla by vystavena tvrdé šikaně, posměchu, psychickému týrání a ocitla by se na samém okraji společnosti. Takové útoky lze očekávat i ze strany alžírských úřadů, když policejní orgány nejsou schopny ji pomoci ani zajistit její ochranu a bezpečnost.
5. Žalobkyně zdůraznila, že on ani jeho manželka nejsou v pokročilém věku schopni zpětné integrace. V případě návratu do země původu by ji zavrhli i příbuzní, s kterými dávno přerušila kontakt. V zemi původu ji reálně hrozí kruté zacházení, mučení i bití ze strany místních obyvatel, kteří často žijí v těžkých podmínkách. V zemi původu by se ocitla bez přístřeší, finančního zabezpečení a bez naděje na další přežití.
6. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého i rodinného života, do života jeho manžela, dětí, vnoučat a dalších příbuzných žijících na území ČR, s nimiž je mnoho let v intenzivním kontaktu. Jedná se fakticky o zpřetrhání

nejbližší rodinné vazby, odloučení žalobkyně od jejich nejbližších příbuzných, ke kterým má citový vztah.

7. Žalobkyně namítala, že správní orgány i soudy jsou kdykoliv v průběhu řízení povinny se zabývat všemi skutečnostmi významnými k posouzení přiměřenosti rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalovaný tedy nevzal v úvahu délku pobytu žalobkyně na území ČR, její věk, zdravotní omezení, hloubku vztahu k nejbližším příbuzným žijícím na území ČR. Nevzal v úvahu ani jeho vazbu k manželovi, který je v důchodovém věku a je v obdobné situaci jako žalobkyně, přičemž i odmítá opustit ČR, neboť v Alžírsku by nepřežil.
8. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný vycházel z neaktuálních a zavádějících zpráv, neboť skutečný život a atmosféra ve společnosti nekoresponduje s teoretickými závěry organizací. Žalobkyně by se v zemi původu ocitla jako cizinec bez zdroje obživy, bez možnosti finančního zajištění, nebyla by schopna uživit manželku či uspokojit své základní životní potřeby. Pomoc zbývajících částí osob žijících na území Alžírsku je vyloučena, neboť vazby s nimi byly přetřhány.
9. Žalobkyně dále uvedla, že na území ČR žije spořádaně s manželem a osobně pečuje o vnoučata. Splňuje tak podmínky pro udělení doplňkové ochrany eventuálně důvody udělení humanitárního azylu. Neudělení azylu by znamenalo rozdělení nejbližších příbuzných, tj. rozdělení matky a dětí, vnoučat a jejich babičky, přičemž všichni k sobě mají citový vztah. Žalobkyně na území ČR má i své přátele a sociální zázemí. Dle žalobkyně byl v posuzovaném případě porušen čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

11. Žalobkyně v podané replice především uvedla, že žalovaný bagatelizuje její pokročilý věk, zdravotní stav i délku pobytu na území ČR. Příkoří, které žalobkyně prožil v zemi původu, pak rozhodně nelze označit za povrchní vztahy s místními obyvateli.

V. Jednání před soudem

12. Právní zástupce žalobkyně při jednání především uvedl obdobné skutečnosti. Veškeré zázemí má žalobkyně na území ČR, přičemž některé její děti mají občanství ČR. Nemohla využít zákona o pobytu cizinců, neboť by musela žádat na ambasádě v Alžírsku. Z Alžíru však utekla, neboť tam má obavy o život. Přinejmenším splňuje důvody pro udělení humanitárního azylu.

13. Žalobkyně při jednání především uvedla, že by chtěla žít v klidu v ČR, kde může žít společně s dětmi i vnoučaty a pomáhat jim. K Alžíru už nemá žádné vazby a obává se tam o život.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve smyslu článku 46 odst. 3 procedurální směrnice vycházel ze skutkového stavu rozhodného ke dni vydání svého rozsudku (tzv. *ex nunc*) a přihlížel tak k vývoji v zemi původu žalobce i po vydání napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že odstup mezi projednáním věci a vydáním napadeného rozhodnutí je poměrně značný.
15. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
16. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobkyně především uváděla, že manželův bratr se oženil s Češkou a lidé z vesnice začali jejímu manželovu říkat, že se u nich všichni modlí a co to má znamenat, že jeho bratr se oženil s Evropankou. Po odchodu jejich dětí do Evropy zůstávala sama doma a lidé z vesnice se na ni špatně dívali. Když šla ven, tak musela být zahalená šátkem. Jinak by se na ni špatně dívali. Nic se nikdy nestalo, fyzicky nic nehrozilo, ale ženské ji hned pomlouvali. Bylo to nepříjemné, nechtěla celý den sedět doma, než přijde manžel. Dále uvedla, že v ČR se cítí dobře, má tady děti a vnoučata.
17. K otázce nedostatečného zjištění skutkového stavu (neúplného a nepřesného), odkazuje soud na dlouhodobou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, či ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81. Podle posledně uvedeného rozsudku musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný při posouzení skutkového stavu vycházel především z pohovoru se žalobkyní a dále z informací a zpráv jednotlivých institucí a nezávislých organizací, např. Výroční zpráva Amnesty International z 20. března 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch

z 30. ledna 2018, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Alžírsku ze dne 20. 4. 2018, Výroční zpráva EU o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 – Alžírská demokratická a lidová republika ze dne 16. 10. 2017, Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 6. 2017 a Informace OAMP Alžírsko – situace v zemi ze dne 12. 6. 2018. Uvedené podklady v souhrnu splňují výše jmenované podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. V této souvislosti lze dále uvést, že s podklady rozhodnutí se žalobce seznámil dne 3. 9. 2018. Na výslovnou otázku správního orgánu sdělil, že doplnění podkladů nenavrhuje.

18. Soud k věci uvádí, že pronásledování dle zákona o azylu může být azylově relevantní i v případě, že k němu dochází soukromými osobami, ale pouze za předpokladu, že politický systém v zemi původu cizince nedává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů vůči tomuto druhu pronásledování (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48). Žalobkyně se však se svými tvrzenými potížemi na státní orgány ani neobrátila. Žalobkyně tedy neprokázala, že by tato ochrana byla nedostupná nebo nedostatečná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29). Soud nadto k věci uvádí, že žalobkyní tvrzení potíže v zemi původu nedosahovaly takové intenzity, aby se mohlo jednat o pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
19. Soud k věci rovněž uvádí, že Alžírsko je již (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) dle vyhlášky Ministerstva zahraničí č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam bezpečných zemí původu.
22. Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobkyně nezpochybňovala, že ji měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu.
23. K tvrzené možnosti udělení humanitárního azylu soud uvádí, že na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit*

například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Žalobkyně neuvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem ke zvážení případného udělení humanitárního azylu. Žalobkyně není ve finálním stádiu nevyléčitelné nemoci, v současné době nepodstupuje žádnou náročnou (ve vlasti nedostupnou) léčbu. Ani existence rodinných vazeb na území ČR není důvodem k udělení humanitárního azylu (Nejvyšší správní soud se již ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 – 55, vyjádřil, že dokonce ani manželství s občanem České republiky nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu).

24. Podle § 14 a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14 a zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* K otázce nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, dostupné na www.nssoud.cz, v němž tento uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se

postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování neplyne, že by se žalobkyně nemohla obrátit v případě potíží se soukromými osobami se žádostí o pomoc na orgány v zemi původu a ty ji nebyly schopny nebo ochotny ji poskytnout. I zde je třeba zdůraznit, že Alžírsko je již dle vyhlášky Ministerstva zahraničí č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

25. Soud k věci dále uvádí, že Nejvyšší správní soud se také opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu soukromého a rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“, viz např. výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, nebo rozsudek ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 - 67, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 8 Azs 83/2015 - 30). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány. Jakkoliv je snaha žalobkyně o setrvání na území ČR a zachování blízkého kontakt se členy rodiny lidsky pochopitelná, nenaplnuje předpoklady pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž namítané ekonomické a sociální důvody (chudoba v zemi původu) nejsou v souladu s konstantní judikaturou důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Azs 8/2013-46, či usnesení ze dne 17. 12. 2016, č. j. 1 Azs 259/2016-28).

VII. Závěr a náklady řízení

26. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

30. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně tlumočnicka ustanoveného usnesením zdejšího soudu. Soudem ustanovenému tlumočnickovi tedy soud v souladu s § 2 a § 12 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele přiznal částku 1074 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.) a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. června 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.